

ANDREA
STEWARTOVÁ

DCERA KOSTÍ

HOST

„Epická fantasy v té nejlidštější a nejpřímější podobě,
která se zajímá o skutečné životy v soukoll
impéria a vzpoury.“

ALIX E. HARROWOVÁ
autorka románu *January*
a *Deset tisíc dveří*

The Bone Shard Daughter

Copyright © 2020 by Andrea Stewart

All rights reserved

Cover design by Lauren Panepinto

Cover art by Sasha Vinogradova

Cover © 2020 Hachette Book Group, Inc.

Map © Charis Loke, 2020

Translation © Alžběta Lexová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1498-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1499-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1500-4 (MobiPocket)

*Mé sestře Kristen, která přečetla
téměř všechno, co jsem kdy napsala.
Jsem tvým dlužníkem.*

DYNASTIE
ZAVLÁDY
ŠRÍŠE
FENIXE
SUKAJ

R I Y A

J E L E N Í
O S T R O V

O P I Č Í
O C A S

CHUA LINOR

MAILA

CHALUT

CISARSKÝ OSTROV

KAE LUN

ANAU

NEFILANU

UNTA

HIRONINA SIT

NEKONEČNĚ MOŘE

LIN

- CÍSAŘSKÝ OSTROV -

Otec řekl, že nejsem dost dobrá. Nepronesl to nahlas, vyčetla jsem to z jeho reakce, když jsem odpověděla na jeho otázku. Z toho, jak přimhouřil oči, nadechl se a vtáhl už tak propadlé tváře, a z toho, jak mu pod vousem nepatrně zacukal dolů levý koutek.

Naučil mě číst lidem z tváře. A věděl, že vím, co se mu honí hlavou. Takže to bylo totéž, jako by ta slova pronesl nahlas.

Otázka zněla: „Kdo ti byl v dětství nejbližší?“

Odpověď: „Nevím.“

Běhala jsem rychle jako vítr, s abakem jsem to uměla jako nejlepší účetní v říši a dokázala jsem vyjmenovat všechny ostrovy dřív, než se vylouhoval čaj. Jenže jsem si nevzpomínala na nic před svou chorobou. Občas jsem si zoufala, že se ty vzpomínky nevrátí už nikdy. Že jsem o tu dívku nadobro přišla.

Otec si poposedl, až pod ním vrzla židle, a dlouze si pozdechl. V prstech svíral mosazný klíč, kterým ťukal o desku stolu. „Jak mám vědět, že u tebe budou má tajemství v bezpečí? Jak ti mám svěřit říši, když ani nevíš, kdo jsi?“

Ale já věděla, kdo jsem. Jsem Lin. Císařova dcera. Křičela jsem to jen v duchu, nahlas jsem nic neřekla. Na rozdíl od otce jsem si držela dokonale neutrální výraz a nedala na sobě nic znát. Občas měl rád, když jsem se za sebe postavila, ale tohle nebyla ta správná příležitost. Ohledně mé minulosti nemělo cenu se s ním přít.

Usilovně jsem se snažila na klíč nezírat.

„Zeptej se mě na něco jiného,“ požádala jsem ho. Do oken se opřel vítr od oceánu provoněný solí a mořskými řasami. Pohladil mě po krku a já potlačila zachvění. Dívala jsem se otci do očí a doufala, že v těch mých vidí sílu, a ne strach. Ve vzduchu byla cítit vzpoura. Ten těžký, čpavý pach jsem vnímala stejně ostře jako blízkost kádí na kvašení ryb. Mohla jsem to napravit, jen kdybych k tomu měla prostředky. Kdyby mi otec dovolil mu dokázat, že jsem dost silná.

Ťuk.

„Dobrá,“ ustoupil otec. Sloupy z týkového dřeva, které se tyčily po obou stranách jeho seschlé postavy, mu dodávaly vzezření zneklidňujícího portrétu. „Bojíš se mořských hadů. Proč?“

„V dětství mě jeden pokousal,“ odpověděla jsem.

Otec zapátral pohledem v mé tváři. Zadržela jsem dech. A pak jsem vydechla. Propletla jsem prsty a zase je uvolnila. Otec mě pozoroval jako horu, obrostlou mračnými jalovci. Pídlil se po jejich kořenech, pronikajících kamenem, až k místu, kde odhalovaly bílé, křídové jádro.

A našel ho.

„Nelži mi, děvče,“ zavrčel. „Nehádej. Jsi možná moje krev, ale klidně můžu svěřit korunu svému adoptivnímu synovi. Nemusím jmenovat dědičkou tebe.“

Kéž by se mi paměť vrátila. Zajímalo by mě, jestli mě tenhle muž někdy hladil po vlasech a líbal mě na čelo. Měl mě rád? Když jsem byla ještě zdravá a silná, předtím, než jsem všechno zapoměla? Kdyby tu tak byl někdo, koho bych se mohla zeptat. Nebo alespoň někdo, kdo by mi popravdě odpovídal. „Odpusť.“ Sklopila jsem hlavu. Přes oponu černých vlasů jsem nenápadně mrkla na klíč.

Většina místností v paláci byla zamčená. Otec mezi nimi volně procházel a pomocí magie kostí vytvářel své zázraky. Magie, kterou jsem k vládě potřebovala taky. Získala jsem už šest klíčů. Otcův adoptivní syn Pa-jen jich měl sedm. Občas se mi zdálo, že je celý můj život jen jedna velká zkouška.

„Dobře,“ vydechl otec a pohodlně se opřel. „Můžeš jít.“

Vstala jsem a pak jsem zaváhala. „Kdy mě naučíš pracovat s magií kostí?“ Na odpověď jsem ani nečekala. „Vyhrožuješ, že jmenuješ dědicem Pa-jena, ale pořád jsi to neudělal. Já jsem tvá dědička a potřebuji se naučit ovládat konstrukty. Je mi třiadvacet a tobě —“ Zarazila jsem se, protože jsem neměla ani ponětí, jak starý otec je. Na rukou se mu rýsovaly jatrní skvrny a vlasy měl do posledního šedivé. Netušila jsem, jak dlouho může ještě žít. Děsilo mě, že by mohl zemřít, aniž by mi své vědomosti předal. Zůstala bych sama, bez vzpomínek a bez otce, kterému by na mně záleželo. A co hůř, neměla bych jak ubránit císařství proti Alanze.

Otec si odkašlal do rukávu. Zalétl pohledem ke klíči a ztlumil hlas. „Až se ti vrátí paměť,“ odpověděl.

Nechápala jsem ho. Ale vycítila jsem z něj slabost. „Prosím,“ zatlačila jsem na něj, „co když se mi vzpomínky nevrátí?“

Vzhlédl ke mně a smutek v jeho očích se mi zaryl hluboko do srdce. Má paměť sahala jen do doby před pěti lety. Roky předtím tonuly v neproniknutelné mlze. Přišla jsem o něco drahocenného. Kéž bych tak věděla o co. „Otče, já —“

Ozvalo se zaklepání a otec se znovu proměnil v sochu.

Pa-jen vstoupil bez vyzvání. Nejradši bych ho proklela. Při chůzi se hrbil a tiše našlapoval. U kohokoli jiného bych to považovala za známku nesmělosti, ale Pa-jen se pohyboval spíš jako kočka — plíživě, dravě. Přes tuniku měl uvázanou koženou zástěru a ruce zamazané od krve.

„Dokončil jsem ty úpravy,“ oznámil otci Pa-jen. „Říkal jsi, že mám pak hned přijít.“

Za jeho zády klopytal konstrukt s titěrnými kopytky, která cvakala o podlahu. Vypadal jako srnka, až na to, že mu z tlamy trčely ostré tesáky a vzadu se kroutil opičí ocas. Z lopatek vyrůstala dvě křídýlka a srst kolem nich byla splepená krví.

Otec se otočil v křesle a položil zvířeti ruku na hřbet. Vzhledlo k němu velikýma, zvlhlýma očima. „Odbyté,“ konstatoval otec. „Kolik kostních úlomků jsi musel použít, aby tě následovala?“

„Dva,“ odpověděl Pa-jen. „Jedním jsem jí rozkázal jít za mnou a druhým, aby se zastavila.“

„Měl by stačit jeden,“ poučil ho otec. „Má jít tam, kam ty, pokud jí nepřikážeš jinak. Přesnou formulaci bys našel hned v první knize, co jsem ti dal.“ Změřil si křídýlka na srnině hřbetu a za jedno zatahal. Když ho pustil, úhledně se srně složilo na boku. „Nicméně konstrukt jako takový je bezchybný.“

Pa-jen po mně střelil pohledem. Ani jeden z nás neuhnul. Věční soupeři. Jeho oči byly černější než moje a v pohrdavém úšklebku jen vynikaly plné rty. Byl hezčí než já, to rozhodně, ale já se považovala za chytřejší, a na tom jediném záleželo. Pa-jen se nikdy neobtěžoval skrývat city. Opopvržení vůči mé osobě vystavoval hrdě na odív, jako dítě oblíbenou lasturu.

„Zkus to znovu s dalším konstruktem,“ přikázal mu otec. Pa-jen se k němu otočil, a tím pádem uhnul pohledem jako první. Aspoň jedno drobné vítězství.

Otec vsunul do zvířete prsty. Zadržela jsem dech. Tohle jsem ho viděla dělat jen dvakrát. Nebo možná i víckrát, ale na to jsem si nevzpomínala. Tvor omámeně zamrkal. Otcova ruka se ponořila do těla konstruktů až po zápěstí, a když ji vytáhl, svíral v prstech dva malé kostní úlomky.

Na kůži mu neulpěla ani kapička krve. Pustil úlomky do Pa-jenovy natažené dlaně. „Běžte. Oba.“

U dveří jsem byla rychleji než Pa-jen, který nejspíš doufal aspoň v náznak pochvaly. Já byla naopak na příkrost zvyklá a věděla jsem, že nemá smysl otálet. Vyklouzla jsem ven a přidržela dveře Pa-jenovi, aby je neumazal zkrvavenýma rukama. Otec si cenil čistoty.

Pa-jen mě ještě naposledy provrtal pohledem a zanechal po sobě pach krve a kadidla. Byl to syn guvernéra jednoho z menších ostrůvků, který měl to štěstí, že si ho otec všiml a osvojil si ho. Tu podivnou, exotickou chorobu s sebou do paláce přinesl on. Prý jsem onemocněla krátce po jeho příjezdu a zotavila se jen pár dní po Pa-jenovi. On však ztratil paměť jen částečně a většina vzpomínek se mu vrátila.

Jakmile zmizel za rohem, prudce jsem se otočila a utíkala na konec chodby. Zvedla jsem petlici na okenicích a vítr s nimi málem praštil o zeď. Taškové střechy připomínaly svahy hor. Vylezla jsem ven a zavřela za sebou okno.

Otevřel se přede mnou celý svět. Ze střechy jsem viděla město i přístav. V dálce jsem dokonce rozeznávala lucerny na loďkách rybářů lovících v oceánu olihně. Jejich světýlka blikala jako hvězdy. Opřel se do mě vítr. Pronikl mi pod tuniku a zakousl se mi do kůže.

Musela jsem si pospíšet. Sloužící konstrukt už touhle dobou tělo srny odklidil. Klouzala jsem a popobíhala po střeše k otcově ložnici. Do výslechové místnosti si svazek s klíči nikdy nebral. Stejně tak nepřicházel v doprovodu strážních konstruktů. Četla jsem z nepatrných pohnutí

v jeho tváři. Možná na mě štkal a káral mě, ale když jsme spolu byli o samotě — bál se mě.

Pod nohama mi cvakaly tašky. Na hradbách paláce se pohybovaly stíny — další konstrukty. Řídily se jednoduchými rozkazy. Hlídkovat a v případě, že zahlédnou vetřelce, spustit poplach. Mně nevěnovaly sebemenší pozornost, třebaže jsem se plížila po střechách, kde jsem neměla co pohledávat. Vetřelec jsem ale nebyla.

Nejvyšší úřední konstrukt právě předává otcí hlášení. Předtím jsem ho viděla je třídit. Tiše si je předčítal, až se mu nad zuby vlnily chlupaté pysky. Dnes toho měl k hlášení dost. Dodávky zboží zpožděné kvůli potyčkám s povstalci, gang Ioph Carn a jeho krádeže a pašování divukamu, občané zpěčující se povinností vůči císařství.

Doskočila jsem na balkon otcovy ložnice. Dveře byly otevřené. Otcův pokoj obvykle zel prázdnotou, ale dnes ne. Dolehlo ke mně zavrčení. Strnula jsem. V mezírce mezi dveřmi a zdí se objevil černý čumák a trochu ji rozšířil. Vzápětí vykoukly ven žluté oči a za nimi jsem viděla stažené uši. Na dřevěné podlaze zacvakaly drápky. Ping Tchaj, jeden z otcových nejstarších konstruktů. Sanici měl posetou šedivými chlupy, ale stále měl všechny zuby. A každý tesák byl velký jako můj palec.

Ohrnul pysk a naježil se. Byl to tvor z nočních mūr, směska všech velikých predátorů, s černou, rozčuchanou srstí, která splývala s tmou. Vykročil ke mně.

Možná Pa-jen nebyl z nás dvou ten hloupější. Možná jsem to byla já. Možná mě právě takhle otec po svém čaji na balko-ně najde — roztrhanou na kusy v louži krve. Na zem to bylo moc daleko a na okapy jsem nedosáhla. Teď už existovala jediná cesta ven — přes pokoj a na chodbu. „Ping Tchaji,“ oslovila jsem ho s větší sebejistotou, než jsem skutečně cítila. „To jsem já, Lin.“

Téměř jsem cítila, jak se v hlavě konstruktů tlučou dva otcovy příkazy. První: chránit mé komnaty. Druhý: chránit mou rodinu. Který z těch příkazů převáží? Dříve bych vsadila na ten druhý, ale teď jsem si tím nebyla tak jistá.

Bez hnutí jsem ho sledovala a snažila se nedat najevo strach. Natáhla jsem ruku k Ping Tchajovu čumáku. Viděl mě, slyšel mě, možná mě potřeboval ještě očichat.

A samozřejmě by se mohl rozhodnout mě i *ochutnat*, ale nad tím jsem raději moc nepřemýšlela.

S hlasitým vrčením strčil vlhkým, studeným čumákem do mých prstů. Nebyla jsem Pa-jen, který s konstrukty bojoval, jako by to byli jeho bratři. Já nikdy nezapomněla, co jsou zač. Stáhlo se mi hrdlo, až jsem se téměř nedokázala nadechnout. Začínalo mě pálit na prsou.

A pak se Ping Tchaj posadil, zvedl uši a přestal cenit zuby. „Hodný Ping Tchaj,“ pochválila jsem ho roztřeseným hlasem. Musela jsem si pospíšit.

V ložnici se vznášel příkrov smutku, těžký a hutný jako vrstva prachu na matčině šatní skříni. Na toaletním stolku ležely její netknuté šperky a vedle postele na ni čekaly boty. Víc než otcovy otázky a to, že jsem nevěděla, jestli mě měl jako malou vůbec rád, mě trápila skutečnost, že jsem si nepamatovala na matku.

Slyšela jsem, jak si o ní zbývající sloužící špitali. Otec v den její smrti spálil všechny její portréty. Zakázal vyslovovat nahlas její jméno. Všechny komorné nechal popravit. A vzpomínky na ni si žárlivě střežil, jako by nemohla patřit nikomu jinému.

Soustřed' se.

Nevěděla jsem, kde otec schovává kopie klíčů, které věnoval Pa-jenovi a mně. Vždycky je vytahoval z kapsy a odamtud jsem se neodvážila je štípnout. Ale původní svazek klíčů ležel na posteli. Tolik dveří. Tolik klíčů. Netušila jsem,

od čeho jednotlivé klíče jsou, a tak jsem si jeden vybrala namátkou — zlatý klíček s nefritem v hlavě — a strčila ho do kapsy.

Vyklouzla jsem na chodbu a zajistila dveře kouskem dřeva, aby se nezabouchly. Otec nejspíš právě čekal, až se mu vylouhuje čaj, a mezitím si pročítal hlášení a vyptával se na podrobnosti. Jen jsem doufala, že ho to dostatečně zdrží.

Rozběhla jsem se rozlehlými, prázdnými chodbami paláce, zalitými světlem lamp, které se odráželo od červeně nalakovaných trámů. U vchodu se tyčily vysoké sloupy z tykového dřeva sahající až ke stropu, kde lemovaly zašlou nástěnnou malbu v patře. Sbíhala jsem schody po dvou. Každý krok mi připadal jako malá zrada.

Jeden střípek myslí mi našeptával, že jsem mohla a měla počkat. Měla jsem být poslušná. Snažit se najít odpovědi na otcovy otázky a uzdravit svou paměť. Ale pak tu byla tvrdší, mazanější část mého já. A ta zavrhla pocit viny a ukázala mi krutou pravdu. Pokud se nenaučím brát si, co chci, pak nebudu nikdy dcera, o kterou císař stojí. Nedokázala jsem si vzpomenout, ať jsem se snažila, jak jsem chtěla. Tím pádem jsem neměla na vybranou. Musela jsem otci svou cenu dokázat jinak.

Vyklouzla jsem ze dveří paláce na ztichlé nádvoří. Brána byla zamčená, ale já byla malá a silná. Otec mě sice odmítal naučit svou magii, ale když se zavíral v tajných komnatách s Pa-jenem, já si osvojovala jiné schopnosti. Například šplhání.

Zdi byly čisté, ale zchátralé. Omítka se na několika místech odlupovala a odhalovala hrubý kámen vespod. Ideální pro lezení. Opíčí konstrukt usazený nahoře mi věnoval jediný lhostejný pohled a pak se znovu zaměřil na město. Doskočila jsem na opačné straně zdi. Zmocnilo se mě vzrušení. Město jsem už v minulosti pěšky navštívila — *určitě ano* —, ale pro mě to teď bylo jako poprvé. V ulicích se vznášel pach rybiny a horkého oleje a zbytků vařených a sněžených večeří.

Po dlažebních kostkách se řinula mýdlová voda, všude kolem se rozléhalo cinkání umytých hrnců a tlumených hlasů. První dva obchody, které jsem minula, měly už zavřeno, okenice zabouchnuté a zajištěné zámky.

Jdu pozdě? Kovářův vývěsní štít jsem viděla i z hradeb, proto mě tenhle plán vůbec napadl. Zadržela jsem dech a proběhla úzkou uličkou.

Byl tam. Přes rameno měl přehozený tlumok a právě zavíral dveře.

„Počkejte,“ vyhrkla jsem. „Prosím, ještě jednu zakázku.“
„Máme zavřeno,“ zabručel. „Přijďte zítra.“

Potlačila jsem zoufalství, které mi svíralo hrdlo. „Zaplátím vám dvojnásobek toho, co si obvykle účtujete, pokud začnete pracovat ještě dnes. Je to jen jeden klíč.“

Ohlédl se na mě a změřil si mou vyšívanou hedvábnou tuniku. Našpulil rty. Zvažoval, že by si řekl o víc než dvojnásobek. Nakonec si však jen povzddechl. „Dva stříbrné. Obvyklá cena je jeden.“ Byl to dobrý muž, poctivý.

Zaplavila mě úleva. Vylovila jsem z kapsy pod šerpou dvě mince a vložila mu je do mozolnaté dlaně. „Tady. Spěchá to.“

To jsem neměla říkat. Po tváři mu přelétlo podráždění, přesto otevřel dveře a pustil mě dovnitř. Postavou připomínal kovadlinu. Byl rozložitý a podsaditý. Ramena jako by zabírala polovinu místnosti. Na zdech i ze stropu visely kovové nástroje. Muž se natáhl pro křesadlo a rozžehl lampy. A pak se otočil ke mně. „Dřív než zítra ráno to nebude.“

„A potřebujete si nechat i ten klíč?“

Zavrtěl hlavou. „Formu si můžu udělat hned. Ale nový klíč bude hotový až zítra.“

Kéž bych neměla tolik příležitostí si to rozmyslet, tolik šancí vzít nohy na ramena a podlehnout strachu. Přinutila jsem se položit otcův klíč do kovářovy ruky. Muž si ho vzal, otočil se a z kamenného žlábků vytáhl bloček jílu. Vtlačil do něj klíč a pak se náhle zarazil, jako by přestal dýchat.

Bez přemýšlení jsem po klíči skočila. Hned mi bylo jasné, co kovář uviděl. Na okraji hlavy, tam, kde přecházela v trn, byla do kovu vyražená postavička fénixe.

Kovář ke mně zvedl hlavu. Kulatou tvář měl úplně sinalou. „Co jste zač? Jak jste přišla k jednomu z císařových klíčů?“

Měla jsem ten klíč popadnout a utéct. Byla jsem rychlejší než kovář. Mohla bych mu ho vyškubnout, než by se stačil nadechnout. A jemu by zůstala jen historka. Historka natolik šílená, že by mu to beztak nikdo neuvěřil.

Jenže to bych nezískala kopii toho klíče. Neměla bych žádné nové odpovědi. Byla bych přesně tam, kde jsem byla dnes ráno. Bez vzpomínek a bez odpovědí, které po mně otec chtěl. Nedostatečná. Nedokonalá. A tenhle muž — byl to dobrý člověk. A otec mě naučil, jak s takovými jednat.

Následující slova jsem volila co nejopatrněji. „Máte děti?“

Do tváří se mu vrátilo trochu barvy. „Tři,“ přikývl. Potom nakrčil čelo, jako by si náhle nebyl jistý, jestli mi to měl vůbec říkat.

„Jmenuji se Lin,“ přiznala jsem odvážně. „Jsem císařova dědička. Po smrti mé matky se velice změnil. Uzavřel se před světem, drží si jen pár sloužících a nesetkává se s ostrovními guvernéry. Chystá se vzpoura. Povstalci už zabrali Chalut. A budou se rozpínat dál. A pak je tu Alanga. Někteří si možná myslí, že se nikdy nevrátí, ale v návratu jim bránila jen má rodina.

„Chcete, aby zdejšími ulicemi pochodovali vojáci? Chcete, aby vám válka zaklepala na dveře?“ Opatrně jsem se dotkla jeho ramene. Neucukl. „Chcete, aby ji zažily vaše děti?“

Muž si bezděčně sáhl za pravé ucho, na jizvu, kterou měl každý občan. Místo, odkud mu byl odebrán úlomek kosti určený pro císařovu potřebu.

„Pohání můj úlomek nějaký konstrukt?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla jsem popravdě. Nevím, nevím — stále jsem toho věděla zoufale málo. „Ale pokud se někdy do-

stanu do císařova skladu, najdu vám ho a přinesu. Nemůžu vám nic slíbit. Kéž bych mohla. Ale zkusím to.“

Olízl si rty. „A mé děti?“

„Uvidím, co se bude dát dělat.“ Víc jsem k tomu říct nemohla. Odběrové slavnosti se museli účastnit všichni ostrované bez výjimky.

Na čele se mu zaleskl pot. „Dobře, udělám to.“

Otec právě nejspíš odkládal hlášení. Zvedal ke rtům šálek s čajem a vyhlížel z okna na světla města. Mezi loptkami mě zasvědil pot. Musela jsem ten klíč vrátit, než na mě otec přijde.

Otupěle jsem sledovala, jak si kovář vyrábí formu na nový klíč, a když mi konečně vrátil originál, prudce jsem se otočila a chystala se rozběhnout.

„Lin,“ zadržel mě.

Strnula jsem v půlce kroku.

„Jmenuji se Numeen. Můj odběr proběhl v roce 1508. Potřebujeme císaře, kterému na nás bude záležet.“

Co jsem na to měla říct? Jen jsem utekla. Ven ze dveří, úzkou uličkou a přes zeď. Otec už musel dopíjet čaj a ohříval si prsty o stále teplý šálek. Pod prsty se mi uvolnil kus kamene. Nechala jsem ho dopadnout na zem. Z toho, jak o ni cinkl, jsem se vnitřně zachvěla.

Teď otec asi odkládal šálek a díval se na město. Jak dlouho ho vydrží pozorovat? Slézt ze zdi dolů bylo rychlejší než se vydrápat nahoru. Město jsem už necítila. Vnímala jsem jen svůj dech. Utíkala jsem k paláci a okolní budovy jsem viděla jen jako barevné šmouhy — budova pro služebnictvo, síň Věčného míru, síň Pozemské moudrosti, zeď obíhající palácové zahrady. Všechno bylo chladné, temné a pusté.

Do paláce jsem vklouzla vchodem pro služebnictvo a schody jsem brala po dvou. Úzká chodba ústila do mnohem širší hlavní chodby, která obepínala horní patro. Otcova ložnice se nacházela na opačné straně od vchodu pro

služebnictvo. Kéž bych tak měla delší nohy. Kéž bych měla zdatnější mysl.

Pod nohama mi hlasitě vrzaly parkety, až jsem se při běhu bezděčně krčila. Konečně jsem se protáhla dveřmi do otcovy ložnice. Ping Tchaj ležel na koberci před postelí, rozvalený jako stará kočka. Musela jsem ho přelézt, abych se dostala ke klíčům na lůžku. Páchl zatuchlinou, jako něco mezi medvědíím konstruktem a šatníkem plným moly prožraného oblečení.

Klíč se mi na svazek podařilo navléknout až napotřetí. Moje prsty byly zvlhlé a kluzké jako úhoři.

Cestou ven jsem si klekla a vytáhla zarážku ve dveřích. Zamrkala jsem do prudkého světla v chodbě. Zítra budu muset najít způsob, jak se vrátit do města pro kopii klíče, ale zatím šlo všechno podle plánu. Schovala jsem zarážku ze dveří do kapsy a vydechla jsem. Ani jsem netušila, že zadržuji dech.

„Lin.“

Pa-jen. Dočista jsem zkameněla. Co přesně viděl? Otočila jsem se k němu čelem. Mračil se na mě, ruce sepnuté za zády. Zhluboka jsem se nadechla, abych se trochu uklidnila, a nasadila jsem neutrální výraz.

„Co pohledáváš před císařovými komnatami?“

JOVIS

- JELENÍ OSTROV -

Doufal jsem, že tohle bude jedna z mých menších chyb. Zatahal jsem se za lem uniformy. Rukávy jsem měl krátké, v pase mi byla volná a stejně tak v ramenou. Přiřichl jsem si k límci. V nose mě zašimrala pižmová vůně parfému z hvězdného anýzu, až jsem se z toho rozkašlal. „Jestli chceš na tohle ulovit nějakou holku, tak bys s tím měl možná ubrat,“ prohodil jsem. Byla to dobrá rada, ale voják u mých nohou na ni nereagoval.

Je to pořád rozhovor, když je ten druhý v bezvědomí, nebo si vlastně jen povídáte pro sebe?

No, víceméně mi ta uniforma seděla a „víceméně“ bylo to nejlepší, v co jsem mohl doufat. Na lodi jsem měl dvě bedny divukamu. Dost na to, abych poplatil dluhy, ze zbytku vyžil další tři měsíce a přeplul s lodí z jednoho konce Říše Fénixe na druhý. Nebylo to ale dost na to, abych získal,

co jsem skutečně potřeboval. V docích jsem zaslechl zvěsti, šeptandu o zmizeních, které se podezřele podobaly zmizení mojí Emahly, a ať se propadnu, jestli se nedopátrám jejich původu.

Vyklouzl jsem z uličky a potlačil nutkání se znovu zatahat za lem kabátce. Na ulici jsem minul další vojačku. Pokývl jsem jí na pozdrav a zadržel dech. Kývla taky a odvrátila se. Oddechl jsem si. Před zakotvením jsem si neověřil harmonogram každoroční odběrové slavnosti, a protože mi štěstěna přála jen zřídka, konala se letos slavnost pochopitelně právě tady.

Jelení ostrov se hemžil císařovými vojáky. A já byl kupec bez císařského povolení, který se s císařskými vojáky střetl víc než jednou. Proplétal jsem se ulicemi a pečlivě si přidržoval rukáv kabátce. Toho králíka jsem si nechal vytetovat po složení námořnických zkoušek. Ne na oslavu úspěchu, šlo spíš o praktické rozhodnutí — jak jinak by identifikovali moje nafouklé, utonuté tělo, až mě jednou moře vyplaví na břeh? Jenže teď, když jsem si vydělával jako pašerák, se pro mě stalo přítěží. Stejně jako můj obličej. Na plakátech vyvěšených po všech ostrovech jsem sice měl trochu moc ostrou čelist, oči příliš blízko u sebe a kudrnaté vlasy jsem si od té doby už ostříhal, ale jinak se ta podoba nedala zapřít. Platil jsem místním žebravým sirotkům, aby je ve městě strhávali, ale pět dní nato jsem už viděl, jak je nějaký zatracený konstrukt zase vyvěšuje.

Škoda že součástí vojenské uniformy nebyl i klobouk.

Měl jsem sebrat divukam a zmizet, jenže Emahla byla nitka uvázaná kolem mého srdce, za kterou osud neustále tahal. A tak jsem kladl jednu nohu před druhou a snažil se tvářit se co nejlhostejněji, abych zapadl. Ten chlápek v docích tvrdil, že ke zmizení došlo docela nedávno, takže stopa byla pořád čerstvá. Neměl jsem ale času nazbyt. Vojáka,

co jsem mu sebral uniformu, jsem omráčil zezadu, mě by tedy nepoznal, zato svou uniformu určitě ano — měl totiž záplatu na levém lokti.

Ulice se přede mnou zužovala. Mezerami mezi domy a rozvěšeným vypraným prádlem pronikaly sluneční paprsky. Z jednoho z domů se ozvalo: „Tak už nezdržuj! Jak dlouho se budeš ještě obouvat?“ Pořád jsem byl docela blízko oceánu a vzduch voněl mořskými řasami a do toho vařeným masem a rozpáleným tukem. Připravovali děti na slavnost a zároveň jim chystali jídlo, až se ze slavnosti vrátí. Dobré jídlo sice nemohlo zahojit tělo a ducha, ale mohlo děti trochu upokojit. Když odebírali kostní úlomek mně, přichystala mi matka hotovou hostinu. Pečenou kačenu s křupavou kůžičkou, grilovanou zeleninu, voňavou, kořeněnou rýži a rybu s horkou, ještě bublající omáčkou. Musel jsem si před jídlem osušit slzy, abych si nenabrečel do talíře.

Ale to už bylo dávno. Jízva za pravým uchem už se zahojila. Sehnul jsem se a prošel pod vlhkou košilí zavěšenou příliš nízko a v tu chvíli jsem uviděl hostinec, o němž se zmiňoval muž v docích.

Dveře při otvírání skřípěly a dřely o ošoupané parkety podlahy. Takhle po ránu bych čekal prázdný lokál, ale namísto toho v umouněných koutech vysedávaly císařské strážce. Ze stropu visely sušené ryby. Sklopil jsem hlavu a podél zdi došel až do zadní části hostince. Tetování jsem schovával za stehnem. Kdybych uměl lépe plánovat, býval bych si ho ovázel šátkem. No co. Mnohem větší problém beztak představoval můj obličej, a ten jsem si nijak zahalit nemohl.

Za barem stála žena. Byla otočená zády ke mně a vlasy měla vyčesané nahoru a uvázané kapesníkem, z něhož jí na krk vyklouzlo pár pramínků. Hrbila se nad dřevěným prkýnkem a hbitými prsty žmoulala z těsta knedlíčky.

„Kmotřičko,“ prohodil jsem uctivě.

Ani se neotočila. „Neříkejte mi tak,“ odvětila. „Nejsem tak stará, abych byla něčí kmotřička, snad jen pro děti.“ Otřela si ruce od mouky do zástěry a povzddechla si. „Co pro vás můžu udělat?“

„Chtěl bych si promluvit,“ vysvětlil jsem.

Otočila se a dlouze si změřila moji uniformu. Do obličeje se mi nepodívala ani jednou. „Synovce jsem na náměstí poslala. Úředníci už ho musejí mít zapsaného. O to jde?“

„Jste Danila, že? Chtěl bych se zeptat na vaši adoptivní dceru,“ řekl jsem.

Okamžitě se uzavřela. „Nahlásila jsem to a řekla jim všechno, co vím.“

Bylo mi jasné, s jakou reakcí se setkala, protože totéž zažili i Emahlini rodiče — krčení rameny a podrážděné výrazy. Mladé ženy občas utíkají z domova, ne? A navíc, co by s tím měl císař jako dělat?

„Nechte mě na pokoji,“ odbyla mě a otočila se zpět ke knedlíčkům.

Voják v té zadní uličce se už dost možná probouzel — s otřesnou bolestí hlavy a hromadou dobrých otázek. Jenže — Emahla. Její jméno mi neustále znělo v hlavě a pohánělo mě vpřed. Obešel jsem pult a stoupl si těsně vedle Danily.

O svolení jsem nežádal. Rovnou jsem se natáhl pro těsto a nádivku a začal vyrábět knedlíčky. Danila mě chvíli zaraženě sledovala a pak se znovu pustila do práce. Dva vojáci za našimi zády se právě sázeli o karetní hru.

„Jste šikovný,“ pochválila mě neochotně, „jdou vám od ruky.“

„To moje matka. Byla — *je* — kuchařka.“ Zavrtěl jsem hlavou a lítostivě se usmál. Domov jsem už dlouho nenavštívil. Skoro jako by to byl jiný život. „Dělá ty nejlepší knedlíčky na ostrovech. Býval jsem dost rozlítaný, věčně na moři nebo

jsem se učil na námořnické zkoušky, ale jí jsem pomáhal rád. I potom, co jsem zkoušky složil.“

„A proč jste se dal k armádě, když máte námořnické zkoušky?“

Zvážil jsem své možnosti. Byl jsem dobrý lhář — ten nejlepší. Jen díky tomu jsem ještě nepřišel o hlavu. Jenže tahle žena mi připomínala matku, byla nabručená, ale laskavá, a já chtěl najít svoji manželku. „Nejsem voják.“ Vyhrnul jsem si rukáv a ukázal jí tetování králíka.

Danila si ho prohlédla a pak se mi zadívala do tváře. Přimhouřila oči a vzápětí je vytřeštila. „Jovis,“ zašeptala. „Vy jste ten pašerák.“

„Dal bych přednost titulu ‚nejúspěšnější pašerák za poslední století‘, ale spokojím se i s ‚tím pašerákem‘.“

Danila si odfrkla. „Záleží, co považujete za úspěch. Vaše matka by nejspíš nesouhlasila.“

„To máte asi pravdu,“ uznal jsem pobaveně. Matku by zničilo, kdyby tušila, jak hluboko jsem klesl. Danila se uvolnila, pookřála, a dokonce se mě jemně dotkla ramenem. Ta mě neprozradí. Nebyla ten typ. „Chci se zeptat na vaši adoptivní dceru. Na to, jak zmizela.“

„Nemám moc co říct,“ zamumlala Danila. „Jeden den tu ještě byla a další byla pryč. Zůstalo po ní jen devatenáct stříbrných na posteli — jako by každý rok jejího života měl cenu jednoho stříbrného fénixe. Jsou to už dva dny. Pořád čekám, že se najednou objeví ve dveřích.“

Čekala marně. Věděl jsem to, protože jsem prožil totéž. Doufal jsem celý rok. V duchu jsem stále viděl devatenáct stříbrných roztroušených na Emahlině posteli. Pořád jsem cítil, jak mi buší srdce a svírá se žaludek. Věčně uvězněný v té jediné chvíli, kdy jsem si uvědomil, že je Emahla pryč, a současně jsem tomu nemohl uvěřit.

„Soši byla bystrá dívka,“ pokračovala Danila rozechvělým hlasem. Otřela si oči dřív, než jí mohly slzy skanout na tváře.

„Její matka zemřela při nehodě v dolech a otce Soši neznala. Já jsem se nikdy nevdala a vlastní děti jsem neměla. A tak jsem se jí ujala. Potřebovala jsem výpomoc.“

„A...“ Zarazil jsem se, protože jsem nenacházel správná slova.

Danila se natáhla po další hruďce těsta a zapátrala mi očima ve tváři. „Možná nejsem tak stará, abych mohla být vaše kmotřička, ale pro mě jste stále chlapec. Jestli mělo v jejím zmizení prsty císařství, pak je už mrtvá.“

Nikdy jsem se nezamiloval. Nevyrostli jsme spolu, ne-skamarádili se. Nikdy jsem nesebral odvalu a nepolíbil jsem ji. Nikdy jsem se nevrátil z Císařského ostrova. Opakoval jsem si ty lži znovu a znovu, přesto se má mysl nedokázala odpoutat od jejího škádlivého úsměvu, od toho, jak obracela oči v sloup, když jsem jí vyprávěl nějakou hloupou historku, a jak si s povzdechem opírala hlavu o mé rameno po dlouhém dni. Potřeboval jsem těm lžím uvěřit. Protože kdykoli jsem si představil zbytek života bez ní, sevřela mě panika. Naprázdno jsem polkl. „Hledala jste ji? Objevila jste nějakou stopu?“

„Ovšemže jsem ji hledala,“ ujistila mě Danila. „Ptala jsem se lidí z okolí. Jeden z rybářů viděl brzy ráno odplouvat loď. Ne z přístavu, ale nedaleké zátoky. Prý byla malá, tmavá a měla modré plachty. Směřovala na východ. Víc nevím.“

Stejnou loď jsem zahlédl i já, v den, kdy Emahla zmizela. Vynořila se tehdy zpoza útesů a krátce nato ji pohltila mlha tak hustá, že jsem si nebyl jistý, jestli se mi to jen nezdálo. Za posledních sedm let to byla ta nejlepší stopa. Když si pospíším, možná ji ještě dostihnu.

Jeden z vojáků v lokále se hlasitě zasmál, zatímco druhý zasténal a praštil kartami o stůl. Oba vstali a jejich židle vrzly o podlahu. „Dobrá hra.“ Došli ke dveřím a otevřeli. Na

zátylku mě zahřál sluneční paprsek, který pronikl dovnitř. „Hej ty,“ ozvalo se. „Jdeš taky? Kapitán si tě pěkně poddá, jestli dorazíš pozdě.“

Nikdo jim neodpověděl a já si náhle vzpomněl na svou uniformu. Mluvili na mě.

Danila mě chytila za zápěstí. Za to s tetováním. Její hlas i stisk byly pevné jako kořeny stromu. „Prokázala jsem vám laskavost, Jovisi. A teď potřebuji, abyste mi ji splatil.“

Ale ne. „Laskavost? O žádných laskavostech jsme nemluvili.“

Rychle pokračovala, jako bych nic neřekl. Zezadu se k nám už blížily kroky. „Mám synovce. Žije na ostrůvku východně odsud. Pokud se nemýlím, máte tam beztak namířeno. Vezměte ho s sebou, ještě před odběrovou slavností. Odvezte ho jeho rodičům. Je jejich jediné dítě.“

„Nepatřím k Netknutým. Nepašuju děti,“ sykl jsem. „Není to etické. Ani výnosné.“ Pokusil jsem se jí vyškubnout, ale byla silnější než já.

„Udělejte to.“

Podle těch kroků jsem poznal, že k nám míří jen jeden z vojáků. Jednoho bych zvládl. Mohl jsem se z toho vylhat. Jenže jsem si i po těch letech pamatoval na ten čúrek krve, který mi stékal po hlavě na krk. Na chladný dotek dláta na kůži. Bolelo to jako řas. Císař tvrdí, že odběrová slavnost je jen malá daň za bezpečí nás všech. Ale když člověk klečel na zemi, s koleny zabořenými do hlíny a skloněnou hlavou, nepřipadalo mu to jako malá daň.

Utrpení ostatních se mě nedotýká. Další lež, kterou jsem si opakoval, protože jsem nemohl zachránit všechny. Nedokázal jsem zachránit ani vlastního bratra. Kdykoli jsem pomyslel na všechnu tu bolest a na lidi, kterým jsem nemohl pomoci, připadalo mi, že se topím v Nekonečném moři. Ta tíha byla neúnosná.

Obvykle lži zabíraly. Ale dneska ne. Dneska jsem vzpomínal na matku. Představoval jsem si, jak bere moji tvář do dlaní a ptá se: „A jaká je *pravda*, Jovisi?“

Pravda byla taková, že mě někdo zachránil. Občas stačí i jeden jediný člověk. „Vezmu ho,“ slíbil jsem jí.

Asi jsem se zbláznil.

Danila mě pustila. „Dluží mi za pohár vína. Hned se k vám připojí,“ houkla mi přes rameno na vojáka.

Mužovy kroky se zase vzdálily.

„Můj synovec se jmenuje Alon,“ pokračovala Danila. „Má na sobě červenou košili vyšívanou bílými kvítky na lemu. Jeho matka je ševcová na Falaru. Je na ostrově jediná.“

Oprášil jsem si mouku z rukou. „Červená košile. Bílé kvítky. Ševcová. Rozumím.“

„Měl byste si pospíšit.“

Býval bych se na ni utrhl, kdyby nebyla její bolest tak zřejmá. Ztratila dceru. Já ztratil manželku. Mohl jsem být laskavý. „Pokud zjistím, co se stalo vaší dceři, najdu způsob, jak vám to dát vědět.“

Znovu si otřela oči, přikývla a vrhla se na knedlíčky s vervou válečníka na bojišti. Podle všeho si taky v duchu opakovala jednu lež — že jsou ty knedlíčky právě teď to nejdůležitější na světě.

Otočil jsem se k odchodu, když vtom se mi pod nohama pohnula země. Hrnky začaly cinkat v políčkách, Danilin váleček na těsto spadl na podlahu a sušené ryby se zhouply ze strany na stranu. Rozpřáhl jsem paže, ale nevěděl jsem, za co bych se měl chytit. Všechno se pohybovalo. A pak se svět stejně náhle znovu ustálil.

„Zemětřesení,“ prohodila Danila, i když mi to už mezitím došlo taky. Spíš to řekla, aby uklidnila sebe, ne mě. „Někteří tvrdí, že to způsobují doly na divukam — to, jak hluboko dolujeme. Ale není se čeho bát. Míváme je tu už pár měsíců.“

Další lež, kterou se utěšuje? Zemětřesení nebyla zas tak vzácná, přesto jsem už dlouho žádné nezažil. Udělal jsem jeden opatrný krůček a došlápl na pevnou zem. „Měl bych jít. Kéž máte vždy příznivý vítr.“

„A jasnou oblohu,“ odpověděla Danila.

Unést dítě z odběrové slavnosti nebude snadné. Úředníci dohlíželi na to, aby se účastnily všechny děti, které oslavily osmé narozeniny, takže jsem musel najít způsob, jak chlapcovo jméno ze seznamu vyškrtnout. Jenže v minulosti už jsem s úředníky jednal, stejně jako s císařskými vojáky a konstrukty.

Uhladil jsem si uniformu a vykročil ke dveřím. Měl jsem nejprve vykouknout ven oknem, nebo dveře pootevřít na úzkou škvíru a přesvědčit se, že je čistý vzduch, ale zemětřesení mě rozhodilo. A taky jsem dokázal myslet jen na tu loď, co odvezla Emahlu. Odpovědi jsem měl už skoro na dosah. Proto jsem z roztržitosti vyšel rovnou ven do úzké uličky. Do tváře se mi opřelo slunce a já zavrával jako čerstvě narozené jehně.

A náhle jsem se ocitl tváří v tvář falanze císařských vojáků.

JOVIS

- JELENÍ OSTROV -

Kéž by v ulicích panoval čilý ruch, nebo provoz. Jenže takové štěstí jsem neměl. Tady byl naprostý klid. Deset mužů a žen v uniformách na mě upřelo zrak jako jeden muž. Na zátylku mě zalechtal pot.

„Vojáku,“ promluvila na mě jedna z nich. Prýmky na límečku prozrazovaly hodnost kapitánky. „Ke mně nepatříte. Kdo je váš kapitán?“

Ty nejlepší lži se vždycky zakládají na pravdě. „Naše posádka se vylodila jako první, madam.“

Kapitánka si mě prohlížela s nakrčeným čelem a nečitelným výrazem ve tváři.

„Takže Lindarova falanga?“ zeptal se jiný voják.

„Ano,“ odfrkl jsem si, jako by to bylo naprosto zřejmé a dotýčný voják hlupák, že vůbec cítí potřebu to upřesňovat.

Kapitánka mě propalovala pohledem. Nejradši bych za-bořil bradu do límce uniformy. Pečlivě mě zkoumala a pak konečně řekla: „Měl byste být u svého kapitána. Tohle není žádná dovolenka.“

„Chápu. Už se to nebude opakovat.“

„Nepotkal jste tu jiného vojáka? Menší, podsaditý, velký nos a páchne po hvězdném anýzu.“

Toho jsem rozhodně potkal, ačkoli jsme si nebyli oficiálně představeni. Zato jsem se mezitím velice sblížil s jeho uniformou. V duchu jsem se horlivě modlil, aby pach rybiny a mořských řas přebil pozůstatky parfému na kabátci. „Ne, bohužel ne, promiňte. A máte pravdu, měl bych být u své falangy.“ Obrátil jsem se k odchodu.

Na rameno mi dopadla silná ruka. „Nepropustila jsem vás,“ pokárala mě kapitánka.

Ups, byl bych asi příšerný voják. „Madam?“ Otočil jsem se na patě a nasadil co nejuctivější výraz. Snad mi seděl víc než ta vypůjčená uniforma.

Kapitánka mi stiskla rameno o něco pevněji a zamžou-rala mi do obličeje. „Odněkud vás znám.“

„Nejspíš jste mě viděla kopat latríny. Lindara mě moc nemusí.“ Ostatní vojáci se zakřenili, ale kapitánka nepolevila ani o píd. V duchu jsem si prošel všechny obvyklé triky. Flirtování by mě nejspíš dohnalo na šibenici. Sebeshazová-ní ji neobměkčilo. Co lichotky?

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Váš obličej. Je mi nějak povědomý.“

K čertu s císařstvím a jeho malicherným bazírováním na trošce kradeného divukamu. K čertu s jeho mocí nad lid-mi i magií. Ale především, k čertu s jeho pitomými plakáty. „Můj obličej?“ Hrál jsem o čas. „No, já...“

Země se znovu otrásla a tentokrát silněji. Všichni se rozhlédli po okolních budovách a zvedli paže, jako by snad mohli zastavit padající zdi holýma rukama. Z jedné střechy

sklouzla taška a roztránila se o dlažbu pár kroků za mnou. Otřesy ustaly.

„To už je dneska druhý,“ prohodil jeden voják znepokojeně. Popravdě se mi to taky moc nezamlouvalo. Občas šlo jen o drobné dotřesy, které postupně slábly, ale tenhle byl naopak silnější než ten před ním.

Kapitánka se znovu zaměřila na mě. Přimhouřila oči.

Odkašlal jsem si a napřímil se. „Neměli bychom být na náměstí, madam? Slavnost co nevidět začne.“

Konečně jsem udeřil na správnou strunu. Respekt a disciplína. Kapitánka mě pustila. „Najdeme ho později. Teď máme práci.“ Vykročila ulicí a mávla rukou na ostatní, aby ji následovali.

Několik vojáků si bezděčně sáhlo na odběrové jizvy za pravým uchem. Zajímalo mě, jestli si ten den pamatují tak živě jako já. Zařadil jsem se za ně — koneckonců jsem na odběrovou slavnost měl namířeno taky. Možná jsem byl lhář, ale slovo jsem držel. Zásadně. A tak jsem přidal do kroku a vyšlápl kopec s ostatními vojáky. Pod nohama mi klouzaly kamínky uvolněné při zemětřesení. Na vrcholku kopce se ulice otevírala a setkávala se dvěma dalšími.

Muž přede mnou se otočil, aby se pokochal výhledem. Vzápětí zbledl a vytřeštil oči. „Kapitánko!“

Polekaně jsem se ohlédl.

Pod námi se vinula úzká ulice lemovaná domky, které se k sobě tiskly jako zuby. Ve slunečních paprscích se třpytila zrníčka prachu, ale to mužovu pozornost nezaujalo. Dole u vody se něco změnilo. Obrisy přístavu se rozšířily. Doky se křížily v podivných úhlech. Z vody poblíž pobřeží trčely zvláštní, tmavé stíny.

Vrcholky křovin. Přístav se potápěl.

Kapitánka tu scénu zhodnotila s přísně sevřenými rty. „Pokračujeme na náměstí,“ rozkázala. „Upozorníme na to

zbývající dvě falangy. Zachovejte klid a držte řady. Nevím, o co tu jde, ale zůstaneme pohromadě.“

Vojáci se poslušně seřadili za ní. Klobouk dolů, takhle se pozná dobrá velitelka.

Zadíval jsem se k dokům pod námi. Sliby se mají plnit, to rozhodně, ale já dal slib i Emahle, že ji najdu — a ten bych plnil jen těžko, kdybych tu dneska zemřel. Vzpomněl jsem si na Danilu a na knedlíčky, kterými chtěla potěšit synovce po odběrové slavnosti. Moje jindy odtažitá matka mě po mém odběru objala a políbila mě do zpocených vlasů. „Mrzí mě, že jsem tě nemohla ochránit,“ řekla. Nevěděla, že jsem vyvázl. Tehdy jsem si to stěží uvědomoval já sám. Náměstí už bylo docela blízko a já byl dobrý běžec.

A tak jsem navzdory strachu vojáky následoval. Vzduch strnul. Žádné hlasy, žádný ptačí zpěv, jen zvuk našich kroků na kamenné dlažbě. Ještě jednou jsme zabočili a vystoupali poslední kousek svahu. Ticho nahradilo mumláni a ulice se před námi otevřela na náměstí.

Jelení ostrov nebyl největší ze známých ostrovů, ale patřil k těm nejbohatším. Slyšel jsem, jak se místní chvástají svou kořeněnou rybí polévkou, rozmanitými trhy, a jeden dokonce tvrdil, že Jelení ostrov leží na vodě o něco výš než ostatní. Zdejší doly na divukam představovaly velkou část císařských zásob a náměstí bylo jen další ukázkou ostrovního bohatství. Dlažební kostky pod našima nohama byly dokonale ohlazené a sestavené do složitých vzorů. Srdce náměstí zdobil vyvýšený rybníček a k altánku v jeho středu vedlo hned několik mostů. V dřevěných sloupech altánku jsem viděl rytiny ve tvaru vinné révy, což napovídalo, že jde o jednu z mála staveb z dob Alangy, která ještě stojí. Rád bych to tu navštívil s Emahlou. V duchu jsem viděl, jak na mě vrhá prohnáný, postranní pohled a ptá se: „A proč Alan-ga ten altánek postavila?“ A já bych se rozpovídal o tom,

jak tahle ladná budova byla ve skutečnosti jednou z mnoha venkovních latrín. Emahla by se smála a doplnila by vlastní detaily. „Ovšem. Kdo by si nepřál jít na velkou do altánku?“

Jenže Emahla tady teď nebyla.

Zastavil jsem se na okraji náměstí a počkal, dokud falanga přede mnou neodpochodovala na opačnou stranu. Přeslapovaly tam desítky dětí obklíčené císařskými vojáky. Jako ovce vedené na porážku. Některé byly klidné, ale většina se tvářila nervózně a pár jich plakalo. Určitě už je omámili opiem, aby byly poslušné a také na otupení bolesti. Přistoupil jsem blíž a pátral mezi nimi pohledem. Červená košile, bílé kvítky na lemu. Spousta dětí na sobě měla červenou.

Tohle nebyla práce pro mě. Spíš se to hodilo na Netknuté, s jejich romantickými ideály o svobodě a císařství, kterému by vládl lid. Já nebyl idealista. Nemohl jsem si to dovolit.

Země se pohnula. Ze střešních tašek se vznesl prach a já se snažil udržet rovnováhu. Pokoušela a se o mě panika. Další dotřes, jasně, ovšem. Tři zemětřesení za den a potápějící se přístav — tohle nebylo normální. Na opačném konci náměstí si vojáci hlídkující u dětí přidřepli a sáhli po zbraních, jako by jim to k něčemu bylo. Úředník pověřený sepsáním a sečtením dětí se nahrbil nad knihou. Děti třesly oči na otřásající se budovy.

Opřel jsem se o okraj fontány a v duchu počítal. Jedna, dva, tři, čtyři...

U pěti se mi sevřelo hrdlo. Při deseti mi došlo, že ty otřesy možná neustanou. Dělo se něco strašného. Cítil jsem to kdesi hluboko uvnitř. A tehdy jsem konečně našel sílu znovu vykročit. Protože pokud měl dnes nastat konec světa, pak jsem na něj rozhodně nechtěl čekat právě tady.

Jeden z chlapců ve skupině dětí očividně dospěl ke stejnému závěru jako já. Zvedl se z podřepu a rozběhl se. Císařský voják ho chňapl za košili.

Červená košile, bílé kvítky na lemu. Alon, Danilin synovec. Na osmiletého chlapce byl docela malý, zato měl pořádnou čupřinu černých vlasů, která hrozila převážit jeho hlavu k zemi.

Vojáky držel pohromadě smysl pro povinnost. Svazoval je jako kus rybářského vlasce. Jedno pořádné postrčení a poddají se. Vrávoravě jsem k nim utíkal po nestálé zemi. „Ostrov se potápí! Už jsem to zažil,“ lhal jsem. Paniku v hlase jsem ani nemusel předstírat. „Rychle zpátky na loď, než nás to stáhne všechny s sebou!“ Nevěděl jsem, jestli se právě tohle stane, ale nehodlal jsem tu otálet a zjistit to na vlastní kůži.

Vojáci na mě chvíli ohromeně zírali, zatímco se budovy za nimi začínaly pomalu hroutit.

„Ty!“ křikla na mě kapitánka. „Zařaď se!“

Budova na opačné straně náměstí se s hromovým zaduňením sesunula k zemi. A to stačilo, aby se vlasec držící vojáky pohromadě přetrhl. Rozběhli se. Strhl mě proud utíkajících vojáků a dětí a málem mě srazil k zemi. Natáhl jsem se a nahmatal v davu Alonovu paži. Byla tak drobná, že se mi úplně ztrácela v dlani. „Posílá mě tvoje teta Danila,“ křičel jsem na něj přes okolní burácení. Ani jsem nevěděl, jestli mě slyší, ale nepokoušel se mi vytrhnout. Aspoň něco. „Musíme utíkat. Zvládneš to?“

Tentokrát přikývl.

Rozhlédl jsem se kolem. Ostatní děti zmateně vrávoraly po náměstí a ve tvářích se jim i přes omámení zračila narůstající panika. Jejich rodiče, jejich tety a strýcové pro ně přijdou. *Lžeš, lžeš*, opakoval mi v hlavě matčin hlas. Setřásl jsem ho. Nemohl jsem pomoci všem. „Dýchej zhluboka,“ poradil jsem Alonovi a pak jsem sevřel jeho ruku pevněji a rozběhl se. I přes drobnost se chlapci dařilo se mnou docela držet krok. Oběhli jsme rybník a pádili k dokům.

V uších mi hučela krev. Úzká ulice mi nyní připadala jako propast. Propast, do níž padáme bez naděje na záchranu.

Nalevo se naklonila další budova. Trámy hlasitě praskaly. Vojáci za námi vykřikli a já strhl Alona dopředu, aby padající fasáda nezavalila i jeho. Po dlažbě se rozlilo mračno prachu, který mě zaštipal v nose. Snažil jsem se nemyslet na vojáky pohřbené pod sutinami, ani na lidi, co byli nejspíš uvnitř. Musel jsem se soustředit jen na nás dva. Alon začal kvílivě plakat. „Já chci maminku!“ vzlykal a tahal mě za ruku.

To já taky, hochu. Moje matka uměla ustát sebeprudší hurikán s ledovým klidem. Jako by rachotící okenice a kvílející větry byly jen trucující děti. V duchu jsem si slíbil, že jestli tohle přežiju, najdu způsob, jak za matkou zajet. „Poslouchej mě,“ křikl jsem na něj, „musíš utíkat. Jinak ji už nikdy neuvidíš.“ Ta slova ho umlčela účinněji než sebeprudší políček. Jenže na lítost nebyl čas. Až do doků bych ho nedonesl. Na to jsem nebyl ani dost mohutný, ani silný.

Zdálo se mi, že právě mjíjme dveře hostince. Danila si bude muset pomoci sama. Země se znovu otřásla a odhodila mě na zeď vedlejší budovy. Narazil jsem si rameno a škulbl jsem za ruku Alonovi, abych ho udržel na nohou. Z prachu ve vzduchu mi slzely oči. Skulinami mezi domy jsem viděl modrý oceán a oblohu. Klouzali jsme dolů po vzedmutých dlažebních kostkách. Padající taška zasáhla Alona do ramene a on k ráně podvědomě zvedl ruku. Znovu jsem s ním prudce škulbl. Nemohli jsme se zdržovat.

A pak se vzduch vyčistil a my se vynořili v docích. Mračno prachu se za námi převalovalo, jako bychom přinesli tu zkázu s sebou. I přes prudké otřesy a hrouťící se domy lidé ještě přístav nezaplavili. Váhali a přešlapovali na místě, jako by si říkali: Opravdu je to tak zlé? Budu vypadat jako blázen, až to skončí? A co moje věci?

Strach mě poháněl vpřed a já se už dávno naučil strachu naslouchat. Představa, že bych na tomhle ostrově zůstal, mě naplňovala nepopsatelnou hrůzou. Možná otřesy

ustanou a ostrov se potopí jen o pár délek. A možná taky ne, a právě ta druhá možnost opanovala mou mysl.

Několik lidí se pokusilo dostat na císařské loď — v bláhové naději, že tam naleznou ochranu —, ale vojáci je odehnali. Další ostrované utíkali k vlastním rybářským loďkám. Mohutný konstrukt s dlouhým zobákem se je ze všech sil snažil zastavit. „Před vyplutím prosím proclete zboží,“ krákal na ně. „Za převoz a prodej neprocleného zboží hrozí vysoké pokuty a vězení. Pane, vaše plavidlo bylo vybráno k námatkové kontrole nákladního prostoru.“ Úřední konstrukty jsem nesnášel ze všech nejvíc. Počkal jsem, dokud se konstrukt nezaměřil na jinou oběť. „Alone,“ řekl jsem chlapci, „vidíš tu loď na konci doků? Ta je moje.“ Dřevo za námi sténalo a skřípělo. Kameny se navzájem drtily na prach. „Doky se hrouť. Musíme plavat. Teď tě pustím, ale plav za mnou, ano? Jestli máš moc těžké boty, skopni je.“

Nečekal jsem, až přikývne. Jakmile se k nám konstrukt otočil zády, rozběhl jsem se k okraji mola. Bez podpory císařských vojáků sice moc dělat nemohl, ale ani tak jsem k nám nechtěl přitahovat zbytečnou pozornost. Hladina oceánu se vlnila zemskými otřesy a můj odraz se rozbíjel na kusy. Překvapilo mě, že mám hřbety dlaní šedé od prachu a potřísněné krví. Nebyl čas zjišťovat, odkud ta krev je. Vrhel jsem se do vody. Tady v přístavu, na konci období sucha, byla voda stejně teplá jako vzduch. Poslechl jsem vlastní radu, a sotva mi voda dostoupala k hrudi, skopl jsem boty.

Doky stále zajišťovaly kotvy zabořené do oceánského dna, takže se molo jen trochu posunulo, ale ještě úplně neodplávalo. Každé tempo mi připadalo jako ze snu a vracelo mě do dětských let, až jsem skoro nevnímal ostrov, který se mi za zády propadal do vody. Zachytil jsem se okraje mola a vytáhl se nahoru. Pod nehty se mi zaryly třísky.

Alon byl jen kousek za mnou. Šikovný kluk. Taky skopl boty. Sehnul jsem se a pomohl mu nahoru. Moje loď byla

uvázaná na druhém konci mola, kde se jemně pohupovala na vodě. Nebyla moc velká, ale pro malý náklad a pár týdnů na moři stačila, a menší navíc znamenalo rychlejší. A taky to znamenalo, že jsem musel v případě potřeby sáhnout po menším množství divukamu, pokud vůbec. Daleko od prachu a hroutících se budov jsem konečně mohl opět jasně myslet. „Moje loď je tamhle,“ pověděl jsem chlapci a tentokrát jsem ani nemusel křičet. „Odvezu tě k rodičům.“

Následoval mě jako ztracené jehně.

Skočil jsem do loďky a v tu ránu se ozvaly roky výcviku. Zkontrolovat lana, odvázat loď od mola, napnout plachtu. Kakofonie z ostrova se v mojí hlavě proměnila jen v šum na pozadí. Otec mě učil plachtit od chvíle, kdy jsem začal chodit. Na palubě jsem se cítil mnohem jistější než na otřásajícím se ostrově.

Alon si našel místo na přídi a posadil se. Nic neříkal a jen se klepal.

Vzduch prořízlo ostré zaprašnění, připomínající hrom. Ohlédl jsem se a naprázdno polkl. Ostrov se opravdu potápěl. Přístav byl už celý pod vodou a domky na pobřeží klouzaly do vody. Nebude to stačit. Musím něco udělat. Musím se odsud dostat mnohem rychleji.

Divukam. Otevřel jsem dvířka do nákladního prostoru a pak jsem zvedl uvolněná prkna vespod, pod nimiž se ukrývaly bedny s divukamem. Každý, kdo moji loď dobře znal, by si všiml, že je těžší než obvykle a má větší ponor, ale jen pár lidí toho o mojí lodi vědělo tolik co já. Nabral jsem plnou hrst bílé, křídovité hmoty, zvedl jsem se a hodil ji do koše na oheň.

Mohl jsem být už dávno pryč, kdybych neběžel pro toho chlapce. Kdybych se tu nezdržel, abych se zeptal na loď, která odvezla i moji Emahlu. Jenže co by kdyby mě teď zachránit nemohlo. Vylovil jsem z kapsy pazourek a praštil s ním do boku koše. Na divukam dopadla sprška jisker a kameny vzplály jako troud.

Z koše se vyřinul bílý kouř, který se smíchal s poryvem větru a opřel se do plachty. Loď vystřelila z přístavu, jehož ústí bylo nyní dvakrát tak široké, než když jsem připloval. Po tváři se mi řinuly stružky potu. Slunce vystoupalo po obloze výš a jeho horoucí paprsky mi olizovaly zátylek. Připadalo mi nemožné, že by měl konec světa nastat v tak jasný den.

Foukl jsem do planoucího divukamu a upravil hlavní plachtu. Nebyli jsme jediní, kdo z přístavu prchal, ale rozhodně jsme patřili mezi první. Na širém moři se můj tep trochu zklidnil, i když se mi stále třáslы prsty. Zalétl jsem pohledem k Alonovi, který se klepal na přídě. Ani krátký pobyt ve vodě ho nezabavil vrstvy prachu na tváři. Pevně se objímal pažemi a třeštil oči na scénu za námi. Odvážil jsem se ohlédnout.

Z té zkázy se mi zatajil dech. Polovina budov ve městě se zřítíla a zbyly po nich jen trosky. Do vzduchu stoupal sloup šedého kouře a prachu, který zahaloval stromy. Z korun se vzněsla hejna ptáků, jen tmavé tečky na pozadí kouře.

„Teta Danila...“ pipl Alon.

Občas stačí i jeden. Jeden *musí* stačit. Polkl jsem. „Možná se jí podařilo uniknout, chlapče — neztrácej naději.“ Ve vodě jsem viděl obrysy zvířat — kozy, srny, kočky, psi, dokonce i králíci a myši. Všechna zvířata se snažila uplavat z ostrova pryč. Hladina se zavlnila a na okamžik se nad ní objevily ploutve jakéhosi mohutného tvora, než se vzápětí znovu ponořil pod vodu. Zahlédl jsem ploutve a třpytivé šupiny. Dokonce i podmořská zvíř přechala. Po páteři mi přejel mráz.

Ostrov se otrásl ještě prudčeji a další část města šla k zemi. Půda se potápěla, pomaličku a lenivě, jako člověk nořící se do koupele. Můj mozek si ten problém uvědomil dřív, než se s ním srdce dokázalo smířit. Pokud se ostrov potopí úplně, nahrne se na uvolněné místo voda a vytvoří vír.

Pokud nebudeme do té doby pryč, stáhne nás to. „U Alangy,“ zamumlal jsem. Pluli jsme rychle, ale ne dost. Sotva jsme opusili přístav. Hodil jsem do koše další divukam a ořel si křídový prach o kabátec. Loďka na hladině poskočila, ale pak znovu zpomalila. Viděl jsem drobné víry a spodní proudy, které s ostatními loděmi cloumaly bez ohledu na směr větru. Někdo na jedné z nich vykřikl.

Divukam. Musíme se ho zbavit. Zpomaluje nás.

I tváří v tvář smrti se můj mozek stále pokoušel přijít s jiným řešením. Utnul jsem ho. Ne. Nebudu jako ti lidé v dočích, kteří doufali, že zemětřesení ustane a oni se budou moct vrátit domů. Pokud se už neutopili, možná tam přešlapují doteď.

„Alone, pojd' mi s tím pomoct.“

Ukázal jsem na padací dvířka nákladového prostoru a chlapec se probral. Lidé se ve vypjatých situacích vždycky potřebují něčím zaměstnat. Držel mi poklop, zatímco jsem vytahoval z podpalubí jednu bednu za druhou. Celé jmění v divukamu, nelegální, ale moje. Dost na to, abych splatil dluh Ioph Carn.

Odložil jsem ještě hrstku, abych ji později mohl doplnit do koše, a zbytek beden jsem jednu po druhé naházel do vody, než si to stačím rozmyslet.

Bylo to dost na splacení dluhu — a já to zahodil. Ostrov neostrov, Ioph Carn si mě najde a budou se dožadovat platby. Zatím jsem ale byl naživu a loď hladce klouzala po vlnách. Srdce mi tlouklo rychle a silně.

Alon se odplazil zpět ke přídi jako raněné zvíře. Byl jsem na něj tvrdý, ale nechtěl jsem ho tam nechat. Schoulil se do klubička a začal plakat. Opium už zřejmě přestávalo působit.

„Tvoje teta možná utekla včas,“ řekl jsem. V tu chvíli mi ale došlo, že ho tím nijak neutěším. Bylo mu osm a vypadal jako chytrý kluk. Sice žil na menším ostrůvku, ale často sem za tetou jezdil. Nejspíš to pro něj byl druhý domov. A teď

o něj přišel. Před očima se mu potápěl do moře a jeho teta Danila s ním.

Podíval se na mě zpod lokte. Tvář měl zarudlou od pláče. „Jsou pryč,“ vzlykal. „Lidé umřeli, ostrov taky a zvířata...“ Zvedl hlavu a podíval se na zvěř ve vodě. „Umřou taky.“

Ostrov se za námi znovu otřásl a ten poslední záchvěv rozbořil i zdi, co jsem si postavil kolem vlastní hrůzy. Co to způsobilo? Nikdy jsem neslyšel příběh o potopeném ostrovu. Nezmiňovaly se o tom ani prastaré báje Alangy. Zemětřesení ano, ale tohle ne. Nic o ostrovu, který by zničil sám sebe a všechny obyvatele strhl s sebou. Snažil jsem se vzchopit. Ani mně, ani tomu chlapci nijak neprospěje, když se tady teď zhroutím, nehledě na to, jak moc bych chtěl.

Naklonil jsem se přes okraj lodi. Ve vlnách se tam plácalo malé hnědé kotě. Nemělo kam doplavat, přesto se nevzdávalo. Škrábalo drápký o bok lodi a pokoušelo se něčeho zachytit. Ten pocit jsem dobře znal. Jeho hnědá očka se na mě upřela a já cítil jeho zoufalství.

Bez přemýšlení jsem popadl síť, nahnul jsem se přes palubu a tvorečka z vody vylovil. Položil jsem ho na palubu a kotě se ani nehnulo. Jen se krčilo a klepalo. „Podívej,“ řekl jsem Alonovi. „Tenhle precek neumře, když se o něj postaráš. Otevři tamhletu lavici. Nalevo jsou deky a pod nimi sušené ryby. Zkus to kotě usušit a nakrmit.“

Alon si otřel slzy a přešel od přídě ke kotěti. Vzal drobečka do náručí, a přestože pořád popotahoval, už alespoň nevzlykal.

Jeden další zachráněný život. Byla to jen kapka v oceánu, zoufale nepatrná ve srovnání se všemi životy, které byly dnes zmařeny. Ale stačilo to. A i jeden život má význam. Přínejmenším pro toho, komu patří.